

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 29/05/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 88

ĐOẠN DUYÊN LÀNH CỦA NGƯỜI LÀ ĐẠI TỘI

Trong cuộc sống thường ngày, lời nói, việc làm của chúng ta nhiều lần vô tình khiến người khác mất niềm tin với Phật pháp, với giáo huấn Thánh Hiền. Nếu một người mất niềm tin với Phật pháp, với giáo huấn Thánh Hiền thì họ sẽ xa rời Phật pháp, rời xa giáo huấn Thánh Hiền. Nếu chúng ta khiến người khác mất niềm tin với Phật pháp, với giáo huấn Thánh Hiền thì chúng ta sẽ phải chịu tội, do vậy chúng ta phải hết sức cẩn trọng khi nói chuyện, hành động tạo tác.

Hòa Thượng nói: ***“Trong xã hội hiện đại, người dùng tâm chân thành, nhiệt tâm hộ trì, hoằng dương Phật pháp phải là người thừa nguyện tái lai. Nếu người không phải là hóa thân của Phật Bồ Tát thì không thể làm được như vậy! Tư tưởng, hành động của phàm phu phần nhiều chỉ chướng ngại Phật pháp”***.

Phàm phu thường chỉ chướng ngại, đổ kỵ người khác. Trước đây, ở gần nhà tôi có một sư cô thường hay gõ chuông, những người hàng xóm xung quanh than phiền rằng họ không ngủ được mỗi khi nghe tiếng chuông mõ, thậm chí họ tỏ ra rất phiền não, tức giận. Tôi thì lâu lâu mới gõ, nhưng sau khi nghe được hàng xóm phàn nàn vậy thì tôi không còn gõ nữa. Ban đầu, những người hàng xóm thường tỏ thái độ, đổ kỵ, thậm chí gây chướng ngại với tôi, trong suốt gần 20 năm, tôi đã dùng tâm chân thành để đối đãi với mọi người, tôi thường xuyên tặng quà nên mọi người dần thay đổi thái độ. Những người đã học Phật pháp mà còn chướng ngại những người hoằng truyền Phật pháp, vậy thì người chưa từng học Phật pháp mà chướng ngại người học Phật pháp là việc bình thường.

Trong phước thứ nhất của ***“Tịnh Nghiệp Tam Phước”*** Phật đã dạy chúng ta: ***“Hiếu dưỡng Phụ mẫu, phụng sự Sư trưởng, từ tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp”***, nhưng khi chúng ta đề xướng chuẩn mực Thánh Hiền thì có người cho rằng chúng ta xiển dương ngoại đạo. Có người nói, nếu người nào học ***“Đệ Tử Quy”*** thì không được đến đạo tràng của họ để niệm Phật. Chúng ta niệm Phật cầu vãng sanh là việc của chúng ta, người thế gian không niệm Phật, không cầu vãng sanh vậy thì chúng ta dạy họ hiếu dưỡng phụ mẫu, tôn sư trọng đạo. Khi những người chướng ngại người khác học ***“Đệ Tử Quy”*** tình ngộ thì mọi việc đã quá trễ, họ đã chướng ngại khiến nhiều thế hệ không được dạy chuẩn mực đạo đức.

Hiện tại, chúng ta mới mở được trường học ở những thành phố lớn, những người ở các vùng quê rất khó có cơ hội tiếp nhận chuẩn mực Thánh Hiền. Tôi sinh ra trong một gia đình bần cố nông, từ nhỏ tôi không có cơ hội được học chuẩn mực Thánh Hiền nên tôi muốn đem chuẩn mực Thánh Hiền về các vùng quê, vùng sâu, vùng xa. Khi mọi người được học tập chuẩn mực Thánh Hiền, dần dần mọi người sẽ biết đến Phật pháp. Những năm vừa qua, chúng ta đã cố gắng tổ chức trại hè ở các tỉnh miền núi như Yên Bái, Điện Biên, Hà Giang.

Hòa Thượng nói: ***“Đồ kỵ, chương ngại là phiền não tập khí rất nghiêm trọng, ở thế gian, không ai là không có tâm đồ kỵ. Người không có tâm đồ kỵ thì họ là các bậc thừa nguyện tái lai. Khi chúng ta có tâm đồ kỵ thì chúng ta nhất định sẽ nghĩ cách để chương ngại, nhiều loạn người khác vậy thì Phật pháp không thể phát dương quang đại”***.

Những năm qua, có những người không hiểu tại sao tôi có thể làm được nhiều việc như vậy. Thầy Thái từng nói: *“Có hai việc khó, việc thứ nhất là lên trời, việc thứ hai là cầu người”*. Chúng ta rất khó để mong cầu người khác phát tâm, ra sức, ra tài vật, do vậy chúng ta nên tự làm. Có Phật tử từng nói, tôi có nghề phiên dịch, tôi có nguồn thu nhập nên tôi không cần trông chờ vào sự giúp đỡ của người khác. Người khác phát tâm muốn dịch các tài liệu thì họ có công đức, phước báu, họ đưa tôi một khoản tiền nên hằng tháng, tôi vẫn có thu nhập ổn định, tôi không cần trông đợi vào người khác, nếu có dư tiền thì tôi tích cực đi làm việc lợi ích chúng sanh. Tôi gặp ít chương ngại vì tôi không trông chờ người khác, tôi tự mình nỗ lực làm. Nếu có người phát tâm, vui vẻ muốn làm thì chúng tôi cùng nhau làm. Họ làm việc tốt thì họ được công đức, phước báu, tôi không cần phải tán tụng ai. Nhiều người thích nghe những lời tán tụng, họ ưa thích sự tán tụng của người khác thì họ đã hưởng hết phước. Đây là lý do, có người làm nhiều việc tạo phước báu nhưng tâm họ không vui, bất an.

Hòa Thượng nói: ***“Từ thời Phật còn tại thế, đã có những người đồ kỵ, chương ngại với Phật, Phật còn có người chương ngại vậy thì chúng ta không thể không có người đồ kỵ, chương ngại”***. Ngay đến Thích Ca Mâu Ni Phật còn có người đồ kỵ, chương ngại, chúng là phàm phu chúng ta có người đồ kỵ, chương ngại là bình thường. Người đồ kỵ chương ngại người hoàng dương Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền thì họ đã tạo đại tội, họ sẽ đọa địa ngục Vô gián.

Hòa Thượng Hải Hiền không biết chữ, trước khi Ngài vãng sanh khoảng hai ngày, Ngài nhìn thấy một người cầm quyển sách, Hòa Thượng hỏi họ nội dung quyển sách đó là gì, người kia nói, cuốn sách đó nói rằng: *“Chỉ có tăng khen tăng thì Phật pháp mới hưng thịnh”*. Sau đó, Hòa Thượng Hải Hiền đã mặc bộ y phục mới nhất của mình, cầm quyển sách có dòng chữ đó và bảo mọi người chụp ảnh cho mình. *“Tăng khen tăng”* là các đoàn thể khen, tán thán, ủng hộ lẫn nhau.

Hòa Thượng nói: **“Tăng khen tăng là người tại gia tán thán người xuất gia, người xuất gia tán thán người tại gia, thậm chí người tại gia tán thán người tại gia”**. Nếu chúng ta chê bai người khác thì có thể khiến người đó thất tâm. Trước đây, có nhiều người đi theo tôi niệm Phật nhưng sau đó, một người dẫn đầu trong số họ đã chỉ trích, chống phá, khiến những người đó bỏ không theo tôi nữa. Hiện tại, những người này đã bỏ tu hành, bỏ ăn chay, chạy theo cuộc sống hưởng thụ, khi gặp lại tôi, họ luôn tỏ thái độ ngại ngùng. Thời gian sống của chúng ta rất ngắn, nếu chúng ta chạy theo cuộc sống hưởng thụ vật chất thì chỉ một khoảng thời gian ngắn thì bệnh khổ sẽ đến. Tôi cảm thấy rất tiếc vì họ nghe theo lời khuyên của người khác nên đã không còn tu học Phật pháp. Tôi rất muốn khuyên họ nhưng không biết làm cách nào! Chúng ta rất dễ tùy thuận theo tập khí, phiền não của mình. Nếu chúng ta không cẩn trọng thì chúng ta sẽ bị tập khí xấu ác của mình sai sử.

Hòa Thượng nói: **“Người hoằng dương Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền mà không có người hộ trì thì họ sẽ gặp vô cùng nhiều khó khăn. Công đức của người hộ pháp không hề thấp kém so với người hoằng pháp. Người hoằng pháp, hộ pháp đều là Phật Bồ Tát”**. Tôi rất cảm khái khi nghe Hòa Thượng nói đến việc này! Nếu chúng ta tu hành mà không có người hộ trì thì chúng ta sẽ gặp rất nhiều khó khăn, Hòa Thượng xuất gia tu hành, đạo hạnh của Ngài cao như vậy nhưng Ngài đã phải ở nhờ nhà một vị Cư sĩ trong suốt 30 năm. Tôi luôn tri ân Hòa Thượng, nhờ phước của Hòa Thượng mà cuộc sống của tôi không phải phụ thuộc vào người khác.

Hòa Thượng nói: **“Lục Tổ đã đặc pháp giới với Ngũ Tổ Hoàng Nhẫn, nếu không có pháp sư Ấn Tông hộ trì thì Phật pháp của Ngài không thể hoằng truyền”**. Nhờ sự hộ trì đặc lực của pháp sư Ấn Tông, Phật pháp của Đại sư Huệ Năng được lưu truyền đến ngày hôm nay. Nếu chúng ta không thể là người hoằng pháp thì chúng ta hãy là người hộ pháp. Nếu chúng ta không làm được người hộ pháp thì chúng ta đừng chương ngại hay thậm chí phá hoại Phật pháp!

Hòa Thượng nói: **“Trong Phật pháp, bốn chúng đệ tử nhà Phật đều phải hiểu rõ, Đại đức xưa đã dạy chúng ta: “Nếu muốn Phật pháp hưng chỉ có tăng khen tăng”. Nghĩa là tăng phải tán thán tăng thì Phật pháp mới hưng thịnh”**. Ngay trong bốn chúng đệ tử của nhà Phật, người tại gia tán thán người xuất gia, người xuất gia tán thán người tại gia, người tại gia tán thán người tại gia, người xuất gia tán thán người xuất gia vậy thì Phật pháp mới hưng thịnh. Nếu như đôi bên hủy báng, đố kỵ lẫn nhau thì đây chính là phá hòa hợp tăng”

Chúng ta tổ chức lễ tri ân Cha Mẹ, có những đạo tràng không cho người trong đạo tràng của họ tham dự, họ cho rằng, họ làm như vậy thì sẽ không có người tham dự lễ tri ân. Năm nay, chúng ta tổ chức lễ tri ân ở Hà Nội, gần như không có người của các đạo tràng nhưng hội trường vẫn đông kín chỗ. Chúng ta giúp mọi người biết hiếu thảo với Cha mẹ, vợ chồng tôn trọng yêu thương lẫn nhau, điều này không ảnh hưởng

đến pháp hạnh của một người tu hành. Người xưa nói: “*Gia hòa vạn sự hưng*”. Trong gia đình, vợ chồng hòa thuận thì con cái cũng sẽ ngoan hiền. Có nhiều gia đình, Cha Mẹ là những người tu hành nhưng con cái của họ thì là người “*phá gia chi tử*”,

Hòa Thượng nói: “***Người phạm tội chướng ngại người khác khiến Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền không thể phát dương quang đại thì tương lai sẽ phải đọa Địa ngục A tỳ. Địa ngục A tỳ không phải người khác dạy bạn khiến bạn đọa lạc, mà là do chính bạn tự đi vào. Nếu chúng ta muốn giúp đỡ chư Phật Như Lai hoằng dương Phật pháp, giúp tất cả chúng sanh tiếp nhận được giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền thì chúng ta không thể không tán thán, hộ trì lẫn nhau***”.

Nếu người khác làm được việc chân thật lợi ích chúng sanh thì chúng ta phải hộ trì cho họ. Tôi từng nói, chúng ta có thể làm được việc gì miễn phí cho mọi người thì chúng ta sẽ làm hoàn toàn miễn phí. Nếu khi chúng ta tổ chức các sự kiện mà chúng ta thu phí thì mọi người sẽ tìm cách nói rằng chúng ta làm vì danh lợi. Có người đã học Phật, niệm Phật nhiều năm nhưng họ nói rằng, tôi mở trường học là để thu lợi nhuận. Đây là họ có tâm chướng ngại, đổ kỵ. Chúng ta phải trả chi phí thuê trường, chi phí vận hành trường, các Thầy Cô phải chăm lo cho gia đình nên chúng ta không thể không thu học phí.

Hôm trước, tôi đi dự lễ trưởng thành ở một trường mầm non, tôi nói, tôi rất vui vì các con trưởng thành nhưng tôi vui hơn vì tôi thấy các cô đã trưởng thành, tự tin, tiếp tục hy sinh phụng hiến; tôi cảm thấy “*áy náy*” vì tôi không có đủ tiền giúp các cô trang trải đời sống tốt hơn. Trong thời gian hơn hai năm dịch, chúng ta vẫn phải trả tiền thuê trường, hỗ trợ các cô giáo để các cô duy trì cuộc sống.

Mười năm qua, chúng ta tổ chức những đại lễ tri ân Cha Mẹ tại những hội trường rất lớn để mọi người được tri ân Cha Mẹ, vợ chồng. Năm trước, chúng ta tổ chức lễ tri ân tại Trung tâm hội nghị Quốc gia, có hơn 3600 người được vào trong hội trường nhưng vẫn rất nhiều người phải đứng bên ngoài. Ban tổ chức phải cúi đầu xin lỗi gần 1000 người không thể vào trong hội trường. Rất nhiều người phê bình, trách móc công tác tổ chức nhưng trước khi chúng ta phê bình, trách móc thì chúng ta phải xem nguyên nhân, ngọn nguồn của việc này. Bên cho thuê hội trường đã in 3600 vé và chỉ cho phép 3600 người vào trong hội trường, nếu chúng ta làm sai quy định thì chúng ta đã trở thành người “*cảm tình dụng sự*”, người trộm cắp. Một số cô giáo của chúng ta đứng để nhường vé cho mọi người nhưng Ban tổ chức vẫn yêu cầu những người không có vé ra ngoài, nhiều thành viên trong Ban tổ chức cũng phải đứng ngoài. Hòa Thượng nói: “***Việc tốt lắm dầy vò***”. Tôi rất cảm khái với câu nói này! Chúng ta muốn làm việc tốt cũng không dễ dàng, chúng ta bị “*dầy vò*” nhưng chúng ta vẫn kiên trì làm, nhiều người bị “*dầy vò*” nên họ đã bỏ cuộc.

Hòa Thượng nói: “***Người tu hành, học Phật nhiều năm mà có hành động đổ kỵ, chướng ngại, khiến người sơ phát tâm nhìn thấy thì chúng ta đã đoạn duyên***

lành của họ. Trong nhà Phật gọi đây là đoạn pháp thân, huệ mạng của người". Tội đoạn pháp thân, huệ mạng của người nặng hơn tội đoạn thân mạng của người, vì khi một người mất đi pháp thân, huệ mạng thì đời đời kiếp kiếp họ sẽ không gặp được Phật pháp. Người đã phỉ báng, mất niềm tin vào Phật pháp thì họ rất khó để xây dựng lại niềm tin.

Có những người đã từng mất niềm tin vào Phật pháp nhưng sau đó, họ tìm lại niềm tin, họ nhận ra lỗi lầm, sám hối. Đây là việc vô cùng khó được, do họ có phước đức nhân duyên từ nhiều đời. Chúng ta phải hết sức cẩn trọng trong hành động, việc làm, không để người khác mất niềm tin, mất di duyên lành tiếp cận Phật pháp, giáo dục chuẩn mực của Thánh Hiền. Chúng ta làm mọi việc một cách chân thành thì chúng ta sẽ không có chướng ngại. Chúng ta làm vì danh lợi, vì "*cái ta*" thì chúng ta sẽ bị chướng ngại.

Những ngày qua, Thầy trò chúng tôi cùng nhau làm đậu, chúng tôi mang những thùng đậu sang nhà bác hàng xóm, bác đã nhận nhiệm vụ phát đậu tặng mọi người. Hòa Thượng nói: "***Việc tốt cần làm, nên làm, không công, không đức***". Nếu chúng ta làm được việc chân thật lợi ích chúng sanh thì chúng ta nỗ lực làm, không cần người khác biết đến. Nếu chúng ta làm mà chúng ta muốn người khác biết thì chúng ta đã làm vì ta, vì ảo danh, ảo vọng. Hòa Thượng nói: "***Phước báu lớn nhất là làm cho người khác tăng thêm niềm tin với Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền. Tội lớn nhất là khiến người khác mất niềm tin với Phật pháp, với giáo huấn Thánh Hiền***".

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập Mang lại lợi ích cho mọi người!